

Jazz-rapport från San Sebastian

är nog bland det sämsta som uppträtt på festivalen. Trots ett fåtal bra individuella prestationer var bandet som helhet en besvikelse. Dåligt arrangerade standardlåtar som "Basin street blues" och "Royal garden blues" fanns på repertoaren.

Nästa grupp var en spansk och hette Ato. En orkester av den moderna jazzskolan. Med endast ett halvårs repetition bakom sig hade man tagit sig vatten över huvudet och spelade rent för svåra stycken. En

Våra vänner **Hot Lips** från Danmark avslutade första delen. Bra som de flesta danska grupper. Men en aningen fäntig trombonist som jönsade vilket inte gick hem hos publiken.

Öststatsjazz

Proffsavdelningen inleddes av ett amatörband på g a tidsbrist tidigare på kvällen. **Metropolitan Jazz Prague** från Tjeckoslovakien. Skickliga musiker som passat bättre på en dansrestaurang. Deras stil hade inte så värst mycket att göra med jazz. Sedan kom festivalens underligaste grupp. **Duo Gladkowski-Zgraja** från Polen. Flöjt och kontrabas i en timme. Kan ni föreställa er det?

Deras timme tog i alla fall slut och in på scen kom **Trevor Richards Trio** från England. Bestående av piano, klarinett och trummor. Lite tunn sättning men efter en stund vände man sig och det lät helt godkänt. Som avslutning på kvällen kom tyska **The Barrelhouse Jazz-band & Angi Domdey**. En showorkester med jazzinslag som försökte få det att svänga genom att låta kropparna svänga i takt med musiken. Men kropparna nedanför scenen förblev opåverkade.

Skånska toner

Onsdagen den 23:e var det **Scaniazz tur**. Aningen nervösa besteg vi scenen 19.30 och stampade in första låten. Och vips – så var nervositeten (hos mig i alla fall) som bortflugen. Inte ens TV-kamerorna kunde

Brassy Brew från Tyskland. Obs! Hammaren och skärnan i bakgrunden. (Foto: Hans Bendroth).

Här är det Sveriges och Scaniazz tur (Foto: Ingrid Persson).

få oss att vackla. Skämt åsido. Det gick bra.

Kritiken dagen efter gav både ros och ris som sig bör. Mest rosor blev det förstas. En Bilbao-tidning tyckte t o m att det var festivalens bästa och mest äkta jazz vi serverade!!!

Senare på kvällen kunde man lyssna på en portion fin blues serverad av **Joe "Mighty" Young** och kvartett. Joe tillhör B.B. King-skolan och stilen var också därefter. Men bra var det, även om det inte direkt kunde räknas till jazz.

Efterföljande program fick

formen av cirkus. Det var en baptistpastor vid namn **Reverendo Cleophus Robinson** med två söner och en bror. Något liknande har jag aldrig skådat eller hört. Visserligen var det gospel, men framförandet av det fick stora delar av publiken att vika sig dubbla. Ytterligare gospel skulle det bli när **Marion Williams** kom upp. Förvisso ett steg vassare men ändå samma "löjljga" stil som tidigare.

Natt-jam

På natten var det jam. Och ett sådant jam sedan. En fullkomlig röra av traditionella och moderna jazzmusiker. Som mest var det säkert 15–20 personer som försökte överrösta varandra. Ett rent hån mot allt vad jazz heter. Musiken som presterades skall vi inte tala om.

Avslutningskvällen, den 24, var helt i de professionella musikernas händer. Första avdelningen bjöd på tre pianister som efter varandra visade upp sina färdigheter. Alla kompede av **Jo Jones** på trummor.

Först på pianopallen var **Dorothy Donegan**. Efter henne följde **Jacky Byard**. En "cocktail"-pianist som fick ögonlocken att bli tunga. Bättre blev det när **Ray Bryant** tog sig an ett Duke Ellington-potpurri.

Sist på festivalprogrammet

stod **Harry Edison**, **Teddy Wilson**, **Major Holley** och **Panama Francis**. Första timmen ägnades åt de tre sistnämnda herrarna. Därefter kom **Harry Edison** upp med sin trumpet. Det lät riktigt trevligt. **Fast Teddy Wilson** börjar komma till åren, det märks på hans pianospel.

Politisk kupp

I det stora hela var det en trevlig tillställning som varade i dagarna sex. Lite otrevligt var det med alla poliser som sprang omkring med automatkarbiner och pistoler och såg allmänt sura ut.

En fräck kupp av dekoratören som gjort bakgrunden till scenen fick polis och andra höga herrar att krypa ur skinnet. Tittade man riktigt noga kunde man se en hammare och skära i bakgrunden.

Den 25 fick vi i Scaniazz äran att som första orkester inviga en amfiteater på en nybyggd nöjesanläggning en mil från Bilbao. Dagen efter hade vi en spelning i en liten stad som hette Tolosa. Även denna utomhus på stadens torg. Efter ett fint mottagande antrade vi scenen och trodde inte våra ögon. Hela platsen inklusive sidogator och balkonger var fyllda med åhörare. Det var en helt otrolig stämning.

Hans Bendroth

Det har varit jazzfestival i spanska San Sebastian igen. Och de svenska färgerna som där försvarades var egentligenskaniska: Scaniazz från Malmö, som fick många rosor.

Trummisen i bandet, som också är SkD:s popskrivare och heter **HANS BENDROTH** avger här sin rapport från evenemanget.

otroligt släpig trummis gjorde inte saken bättre.

Dizzy Bats Septet från Schweiz som lirade jazzpop visade sig vara ett mycket bra band. Duktiga musiker och ett välrepererat program.

Oscar & Dizzy

Kvällens andra avdelning var förklarad i Velodromstadion med **Oscar Peterson** och **Dizzy Gillespie**. Om Oscar Peterson kan som vanligt sägas – skickligt men tråkigt. Dizzy däremot visade upp nya friska idéer. Med ett komp bestående av gitarr, bas och trummor bjöd han på friska bossarytmer blandat med funky-inspirerad jazz.

Dagen efter kom att heta tisdag och återigen satt vi på bänkade på Plaza de Trinidad för att lyssna på amatörband. **Elaoin Extrapolation** från Schweiz lät som dom heter. Modern jazz innehållande en massa långa och tråkiga solon och pinglor och en massa skrammelpjäser.

Rolligare skulle det bli när tyska **Brassy Brew** beträdde scenen. Jazzpop i den högre skolan. En duktig bassist kunde gruppen stoltsera med. Och helt naturligt fick han plats för ett fint solo.